

POSTÁSdolgozó

A POSTÁSOK SZABAD SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

I. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM.

Ára 30 fillér

1957. JÚNIUS HÓ

Új bérrendszerünk kialakítása előtt

Írta: Horn Dezső

A postás dolgozók megbecsülését, jogos kívánságait egy részének orvoslását bizonyítja a kormányzatunk által számunkra biztosított béremelés. Az eddig még soha nem tapasztalt mértékű fizetésemelés — bár nem teljes egészében — de lehetővé teszi a státusz bérrendszerre való áttérést.

A postás dolgozók részéről általános kívánság az új bérrendszer bevezetése,

ezért dolgozik a szakszervezet és helyesli a szakvezetés is, mégis szükséges arról beszélni most a megvalósítás stádiumában is, hogy mi indokolja ennek bevezetését. Röviden, a postaszolgálat színvonalát, a postán évtizedekig becsületes munkát végző dolgozók anyagi megbecsülésének hiánya.

A státusz-rendszer anyagi előnyt biztosít a műveltebb, szakmailag képzettebb dolgozóknak és magasabb bérrel jutalmazza azokat, akik egész munkaszcüküket a postán töltik.

Ez utóbbi nemcsak a munkában töltött évek alatt mutatkozik meg, hanem utána is, hiszen a státusz rendszerben a nyugdíj alapját képező bér a nyugdíjas előtt a legmagasabb.

De hiszen ez nem más, mint a régi „szamárlétra” rendszer? Itt nem érvényesül a szocialista bérértékelési elv, mely szerint egyenlő munkáért egyenlő bért kell fizetni! Itt előfordulhat, hogy azonos munkát végző dolgozók bére nem azonos, hanem a hosszabb szolgálattal rendelkezőké esetleg sokkal magasabb!

Ez valóban így igaz, ha a szocialista bérértékelési elvet szűken értelmezzük és különösen, ha nem vesszük figyelembe a posta és a postáság mellőzhetetlen és sok tekintetben az ipartól eltérő saját igényeit. Sajnos, erre az utóbbi tíz évben a bérértékelési terén is elég sok példa volt.

Megpróbáltuk mi már a postán a forgalomnál a teljesítménybérrendszert bevezetni. És mi lett az eredmény?

A bérek változékonysága miatt nyugtalanság a dolgozók körében, a szakképzettség elhanyagolása, a postához való ragaszkodás hiánya, a különböző munkakörökbe való beosztás körüli nehézségek stb. Ezek után becsületesen meg kellett mondani a dolgozóknak, hogy nekik van igazuk.

Olyan bérrendszert kell kialakítani, amely a postás dolgozók, a posta működése és az egész épülő szocialista társadalom szempontjából a leghasznosabb.

A még ugyan vegyes, de már a státuszra épülő új bérrendszerünk már jobban szolgálja ezt az elvet, mint az eddigi bérrendszerek. S ha erre valaki azt mondja, hogy ez visszatérés a kapitalista rendszerű bérezéshez, annak csak azt mondhatjuk, hogy sok vonatkozásban igen. De ha ez (vagy az) jó és szolgálja a szocializmus építését, akkor bátran fel kell használni.

A szocializmus nemcsak minden rétegnek az elvetését jelenti, hanem minden jónak a felhasználását is, még akkor is, ha az régi.

És még valamit. Ha nemcsak azt nézzük, hogy az adott pillanatban mit tesz a fiatal és az idős dolgozó a postán, hanem azt is, hogy mit tett már eddig — akkor úgy gondolom, bátran mondhatjuk: nem ellenkezik a szocialista elvekkel, ha az évtizedes hűséges munkát jobban fizetjük.

Persze a rangbér következtében lehetnek kirívó szélsőségek olyan esetben, ha a magasrangú dolgozó szakcsoportjánál jóval alacsonyabb munkakörben van beosztásban. Ezek azonban elszigetelt esetek csak, amelyekből nem lehet a státuszrendszerre általános elítélő következtetést levonni. A természetes folyamat az, hogy a dolgozókat a rangjuknak, illetve képzettségüknek megfelelő munkakörökben kell foglalkoztatni. Ezt helyes munkaerőgazdálkodással és tervszerű szakoktatással biztosítani is lehet.

Az új bérrendszernek — általában 40 százalékat — tehát még mindig jelentős részét képezi a munkaköri bér. Ezt a bérrendszert szigorúan a végzett munka alapján kell megállapítani. Ha nem ezt tesszük, akkor a rangbér minden előnyét elveszítjük. Sajnos, a bérrendezésben már részesültek, az eddig csak így történhet. Miért? Mert például a műszakiak bére már rendezve lett a régi alapon. Ennek következtében az azonos munkakörben dolgozó fiatal és idős majdnem azonos bért élvez. Most a rendezésnél, mivel ők már újabb fizetésemelésben nem részesülhetnek, az említett példánál olyan eset áll elő, hogy a fiatalabb dolgozó alacsony rangbérrel és magas munkaköri bérrel, az idős dolgozó magas rangbérrel és alacsony munkaköri bérrel éri el a jelenlegi összegű teljes bért.

Ez azt jelenti, hogy a már bérrendezésben részesült dolgozóknál a státuszrendszer ma még csak formálisan van meg a gyakorlatban. Azt jelenti, hogy az ezzel járó anyagi elő-

nyök sem érvényesülnek még. Ezen változtatni — valamint a rangbér százalékos arányát továbbjavítani csak a későbbiekben, egy újabb béremelés alkalmával lehet. Szakszervezetünk célja, hogy bérrendszerünk továbbfejlesztésénél a 75 százalékos rangbér arányt érjük el.

Új bérrendszerünk alapját képező rendelet most jelenik meg.

A rendelet leszögezi az alapelveket és az eljárás módját, amelyet a bevezetés, a végrehajtás során tenni kell. Soha még olyan széles körben nem vitatták meg a dolgozók és a szakszervezeti szervek rendeletét, mint ezt.

A rendeletben a dolgozók, a Szakszervezet által javasolt összes lényeges és ésszerű szempontok érvényesülnek.

Mindez azonban még nem biztosíték arra, hogy a végrehajtás hibamentesen, a rendelet szellemében következtesen történjen. Ezért most a legfontosabb feladat a besorolások helyes végrehajtása. Az ügy természetesen megköveteli, hogy ez a munka a dolgozók érdekei képviselői szerveinek ellenőrzésével, a Szakszervezettel egyetértésben történjék. Ezt a rendelet is kimondja!

A szakszervezeti szerveknek (Területi Bizottságok, Szakszervezeti Bizottságok) felelősségteljesen élni kell ezzel a jogukkal. Bátran és tárgyilagosan mérleljék a dolgozó és a dolgozó, valamint a posta érdekeit a vitás kérdések eldöntésénél. Különösen fontos, hogy területi bizottságaink már a hivatalok számára szétosztandó béralapok összegének meghatározásában részt vegyenek. Ügyeljünk arra, hogy az úgynevezett beállási százalékok az igazgatási (általában forgalmi vagy műszaki, adminisztratív) törzslományú dolgozók számára ne legyen magasabb, mint a végrehajtó szolgálatban dolgozóké. Ne törekedjenek helytelen egyenlősítésre sem, hiszen nyilvánvaló, hogy a bérértékelés meglévő aránytalanságokat, a hivatali sajátosságokat, a munkaerőgazdálkodás nehézségeit nem lehet kiküszöbölni.

Befejeződött az úttörő postás tanfolyam

A múlt év októberében közel 100 pajtás részvételével indult el az úttörő postás tanfolyam. Május hóban 85 úttörő vizsgázott a postaképzési ismeretekből, többségükben jeles eredménnyel. Ezek a kispajtások az iskolai tanulmányuk mellett végezték el a postás tanfolyamot.

A vizsga után ünnepélyes fogadalmat tettek, hogy jó munkával segítik elő a posta jóhírnevének megtartását és hogy a vezetőik iránt mindenkor engedelmességgel viselkedjenek.

Jelenleg 125 úttörő postás van. Ezek a Csilleberci Úttörő Nagytáborban működő postahivatalnál teljesítenek szolgálatot.

A 12—14 éves kislányok és lányok közül nem egy már élethivatásnak tekinti a postát és büszke rá, hogy belőlük lesznek a jövő postásai.

Úttörő postások — az úttörő postás tanfolyam jó bizonyítványának örülnek

geit nem lehet figyelmen kívül hagyni a keretek szétosztásánál.

Szakszervezeti bizottságaink tanulmányozzák alaposan a rendeletet, hozzáértéssel és hozzáértő aktívák segítségével örökdíjnek a rendelet igazságos végrehajtásán.

Az összes felmerülő és a szakvezetéssel egyetértésben meg nem oldható ügyeket a felsőbb szervek, végső soron a Posta-vezérigazgatóság és szakszervezetünk elnöksége hivatott eldönteni.

Az új bérrendszer bevezetése nemcsak technikai, adminisztratív feladat, hanem fontos politikai feladat is. Dolgozónk elvárják, hogy a szakszervezeti aktívák becsülettel képviseljék érdekeiket a besorolásoknál, de elvárják a bérrendszer és egyéni problémáik okos megmagyarázását is.

A szakvezetés, a párt és a szakszervezet számára is nagy feladat az új bérrendszer bevezetése. Élénken foglalkoztatja ez dolgozóinkat is, és ez érthető is. De közben nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy az országban és nálunk végrehajtott nagymérvű béremelés mai gazdasági viszonyaink mellett meghaladja az ország teherbíró képességét akkor, ha a termelés terén nem megyünk gyors ütemben előre.

Magyarul,

feleltem fizetésünket csak úgy tarthatjuk meg teljes egészében, ha mindent megteszünk, hogy a posta gazdaságosabban, jobban végezze feladatát.

Ezért harcolnak ma a bányászok, az építők és az összes dolgozók. A postás dolgozók is helytállanak a munka frontján, mert meg akarják tartani az életkörülményeik javulásában bekövetkezett biztató eredményeket.

A munkaruha- és védőruha-juttatás időszerű kérdései!

A posta területén végzett munka szükségessé teszi, hogy az ott foglalkoztatott dolgozók

megfelelő munka- vagy védőruhával rendelkezzenek.

A dolgozók közül többen fordultak szakszervezetünkhöz olyan kéressel, hogy az 1957. évben esedékessé vált ruha és egyéb járandóságukat megkapják-e.

Ez ügyben felkerestük a Posta-vezérigazgatóság illetékeit, ahol kérdéseinkre az alábbi választ kaptuk:

Rendelkezésre áll-e a postának az a ruhamennyiség, amely 1957-re szükséges? A kiosztás folyamatosságát hogyan biztosítják?

— A posta részére 1957. évben szükséges ruhamennyiséget a Könyvüipari Minisztérium biztosította. A szállítási folyamatosság történeti. Jelenleg a kezelő szaktársak ruházatát osztja az Anyagellátó Vállalat. Az I—III. szakcsoportbeli dolgozók kb. 2—3 hét múlva kerülnek sorra.

Egyedül a nyári ingkábát gyártásánál van némi lemaradás, mert a feldolgozó üzem túlterheltség miatt az ingkábát gyártását csak késve tudta megkezdeni. Ezek kiosztására is még a nyáron sor kerül.

Mi a helyzet a cipőellátás terén?

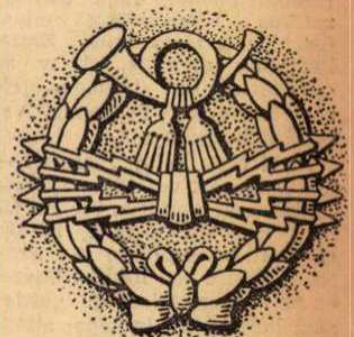
— Az illetményeszerű cipő ez évben is — kisipari készítésben — biztosítva van. Ezek az esedékesség időpontjában kerülnek kiosztásra.

A sötétkék színű ruházat helyett sötétszürke egyenruha bevezetésére van-e lehetőség?

Az a baráti látogatás, amely a mi Szakszervezeti Bizottságunk kezdeményezésére jött létre, még jobban elmélyítette a népi demokratikus Magyarországi postásai és a mi postásaink közti barátságot.

Ladisláv Soltész,
postás-szakszervezet kassai ker. biz. elnök

Ez lesz az új sapkajelvény!

A Magyar Népköztársaság címerének megváltoztatása folytán a postán I—III. szakcsoportnál, a tányérszabású sapkára az itt közölt mintájú új sapkajelvény kerül, amely aranyozott kivitelben készül.

(A IV—V. szakcsoportbeli dolgozók tábori szabású sapkája pedig a régi ezüstszínű sapkarózsa kerül vissza.)

Budapest 62-nél szeretne versenyezni

A 62-es postahivatal szakszervezeti bizottsága tanulva a múlt hibáiból, olyan versenymozgalmat igyekszik szervezni, amelynek feltételeit előzetesen megbeszéljük a dolgozókkal.

A verseny állását a dolgozókkal állandóan ismertetik, ezáltal a verseny sikerét biztosítani tudják.

A június 1-én beindított előfizetés gyűjtési verseny 18 nap alatt 651 Népszabadság előfizetést eredményezett. Ezt a mennyiséget a levélké-

besítők a hírlapkezelőkkel közösen gyűjtötték.

A verseny óta csökkenést mutat a rádiónyugta maradvány, de a visszajelentések és a pénztári eltérések számában is jelentős csökkenés van.

Igen helyesen cselekedtek, amikor maguk fogtak hozzá a verseny szervezéséhez és nem vártak „központi” irányításra. Maguk vizsgálták meg a helyi adottságokat és ott igyekeztek munkaversenyt szervezni, ahol arra lehetőség van és az elért eredmények kimutathatók.

Nyugdíjasok is részesülhetnek évente egyszer 50 százalékos vasúti kedvezményben

A Szakszervezetek Országos Szövetsége javaslatára 1957. június 1-től a nyugdíjasok az évi egyszeri utazásról szóló 50 százalékos vasúti kedvezményben részesülhetnek.

Ennek alapján csak azok a nyugdíjasok és igényjogosult családtagjaik részesülhetnek 50 százalékos vasúti kedvezményben, akik már 1955. október hó folyamán szakszervezeti tagsággal rendelkeztek, továbbá azok, akik 1956. január 1. után mentek nyugdíjba és szakszervezeti tagságukat nyugdíjas állapotukban továbbra is fenntartották.

Igényjogosult családtag a feleség, 14 éves életkort el nem ért gyermek, továbbtanulási

esetén 24 éves korig, valamint annak a nyugdíjasnak a férje, akit betegsége, vagy keresetképtelensége miatt a nyugdíjas felesége tart el és jövedelme, vagy keresete nincs.

A nyugdíjasok 50 százalékos utazási igazolványának kiadására mindazok az alapszervek jogosultak, amelyek tényleges dolgozók részére a szakszervezeti tagsághoz kötött 50 százalékos utazási igazolványt már eddig is kiállították, tehát a szakszervezeti bizottságok és járási csoportok. Budapesti nyugdíjas csoport (VI. Becsúr u. 27., minden hétfőn, szerdán és pénteken 10—15 óráig) adja ki az 50 százalékos igazolványt.

Gondolatok parlamentünk két üléséről

Egy hónapos időszakon belül kétszer tanácskoztunk népköztársaságunk országgyűlésén. Az előző parlamenti ülésről — múlt év augusztusa — óta hosszú idő telt el ez év májusáig. Kilenc hónap hosszú idő mindenképpen, de különösen hosszú volt most, ha figyelembe vesszük, hogy milyen történelmi jelentőségű események zajlottak le hazánkban.

Történelmi jelentőségűnek vehető a május 9-re összehívott törvényhozói tanácskozás. Érdeklődéssel várták ezt a képviselők de a választók is. Tényekre alapozva értékeltek a múlt év október 23-án kibontakozott ellenforradalmi támadást, annak okait, levonták a tanulságokat és megjelölték a feladatokat, alapvető célkitűzéseket a további előrehaladásra, az elkövetett hibák kijavítására.

Az Elnöki Tanács elnökének — Dobi István elvtársnak — a jelentése a forradalmi munkás-paraszti kormány elnöke. Kádár János elvtárs — beszámolója sokoldalúan mutatta meg a külső és belső ellenforradalmi elemek népi demokratikus rendszerünk elleni összefogott támadását. Emlékeztettek arra is, hogy az ellenforradalmi támadás elsősorban a párt és annak vezetői ellen irányult.

Ez a tény is a marxista-leninista párt vezetőszerének fontosságát mutatta, melyet jól meg kell szivlelnünk. Kádár elvtárs beszámolója a kormány egész sor intézkedéséről és az ország jelenlegi gazdasági helyzetéről is képet adott. Hasonlóképpen — teljes felelősséggel — foglalkoztak az eseményekkel a felszólaló képviselők is.

A májusi ülés alkalmával a megüresedett képviselői helyekre pótképviselőket hívtak be, kiegészítették a Minisztertanácsot, az Elnöki Tanácsot és az országgyűlés bizottságait. Sor került a Magyar Népköztársaság alkotmányának módosítására — ennek keretében a népköztársaságunk új címerének elfogadására és alkotmányba iktatására. Most már olyan címerünk van, amely emlékeztet a haladó nemzeti hagyományokra is.

A parlament költségvetési vitái mindig nagy érdeklődést keltettek az országgyűlésünk júniusi ülésén a költségvetési vita váltotta ki, hanem az is, hogy az 1957. évi költségvetést is vitatták. Különösen nagy jelentőséget adott a fenti témának az, hogy az ellenforradalmi támadás után nehéz az ország gazdasági

helyzete és rendbe kell hozni a szétzilált népgazdaságot. A beszámoló és a vita megszabta a célkitűzéseket és feladatokat. A viszonylag csökkenő nemzeti jövedelemből is több kerül szociális, kulturális célokra, mint a múlt évben.

Igen jelentős, hogy ebben az évben 14 százalékos életszínvonal emelkedést biztosít a törvény, (ezen belül a postások több mint 21 százalékos fizetésemelését) annak ellenére, hogy a termelés sok területen a múlt évi szint alatt van — bár emelkedést mutat a dolgozók helytállásának következtében. A költségvetés egyensúlyi helyzetét baráti országok által adott kölcsönök igénybevételevel lehet biztosítani. A baráti segítség jelentőségét mutatja az is, hogy a külföldi kölcsönökből és segélyekből 4 319 000 000 forintot, a lakosságtól származó adóbevételekből 5 050 000 000 forintot terveztek be ez évre.

Országgyűlésünk mind két ülésén — úgy a beszámolóra, mint a vitákra — az volt a jellemző, hogy figyelembe vették az eredményeket, de nem hallgatták el a bajokat, a nehézségeket sem. Egyszerű, közvetlen, nyílt tárgyalás volt, melyből tükröződött az ország ügyei iránti felelősségérzet. Voltak véleményeltérések egyes kérdésekben a beszámoló és egyes hozzászólások között. Ezeket tisztázták. Véleményeltérések azonban nem alapvető, hanem részletekben voltak. A nyílt, őszinte hangú vita csak hasznára van az ügyünknek.

Több tanulságot, következtetést szűrhetünk le a parlament két üléséről. Többek között a következőket. Jó kezében van az ország ügyeinek vezetése. A marxista-leninista pártunk jó irányelveit helyesen alkalmazza, hazánk sajátosságainak figyelembevételével a lehetőségeket reálisan figyelembe véve jelöli ki a feladatokat és célkitűzéseket.

Az elkövetett hibákat fokozatosan igyekszik kijavítani a múlt tanulságait felhasználva, de nem veti el a múltból a jót, a hasznosat. Az előző országgyűlési választásokon helyes volt a képviselői személyi megválasztása is, hiszen akaratuk és képességük is megvan a rájuk váró feladatok elvégzésére. Az ellenforradalmi támadás idején is helytálltak ki-ki a maga munkahelyén. Alig volt néhány olyan képviselő, akit ki kellett hagyni.

Felvetődhet a kérdés, hogy milyen volt az előző években a képviselőink helytállása. Ennek elemzéséhez az adott helyzetet figyelembe kell venni. A helytelen egyszemélyi vezetés idején nem fejthették ki kellő eredményes munkát. A tisztánlátás hiánya miatt, de jóakarattal is követtek el hibákat. Helytelen azonban ha csak hibákról beszélünk, mert az elmúlt években nemcsak hibák; de eredmények is voltak.

Tények bizonyítják, azon voltak, hogy a hibákat kijavítsák. A múlt év augusztusi parlamenti ülésükön felszabottakban helyesen vitattak fontos kérdéseket. Új szellem bontakozott ki. Eltek a lehetőségekkel, melyeket a párt múlt év júliusi határozata megnyitott.

Ezt mutatták nemcsak a hosszú évek után ismét elhangzott interpellációk, de az egész vita, az egész légkör. Megvolt a képességük, lehetőségük és akaratuk is arra, hogy az elkövetett hibákat kijavítsák. Ezt a készséget bizonyítja az is, hogy az 1956. október 29-re tervezett ülésre már 60 interpellációt jelentettek be.

Nem véletlen, hogy már október végén a parlament feloszlását követelték az újraéledt népnepyzók. Vissza akart kerülni a nép nyakára, gróf. Almási, gróf Takács-Tholnay, Mindszenty, gróf Eszterházy stb. Nyilván — és érthetően nem tetszett nekik az, hogy a törvényhozók munkások, parasztok és néphez hű értelmiségiek.

Eddigi eredmények, a további helyes és reális célkitűzések bizonyítják, helyes volt a forradalmi munkás-paraszti kormányunk előlegezni a bizalmat. A további helytállásunkkal, munkánkkal is támogatjuk a párt és kormány célkitűzéseinek megvalósítását, hiszen ezzel a saját sorsunk, jövőnk jobbátételén munkálkodunk.

Csáki László

A békeért mondd el mindenkinek, hogy...

A Szakszervezeti Világszövetség az első között emelte fel tiltakozó szavát az egyre gyakoribbá váló nukleáris kísérletek ellen: „A nukleáris fegyverkezési verseny és a nukleáris fegyverekkel folytatott kísérletek — olvashatjuk a felhívásban — ólvaszhatják a felhívást a harcát és felemelik tiltakozó szavukat a nukleáris fegyverek ellen.

Több lehetőség is van — mint valaha, ha a béke és a haladás érdekében döntő sikert akarunk elérni.

A Szaktanács Elnöksége a kísérletek tragikus következményeit esetleg csatlakozott a felhíváshoz. A magyar postások is magukévá teszték a harcot és felemelik tiltakozó szavukat a nukleáris fegyverek ellen.

Az emberek tiltakozásának szertehömpölygő folyamát most újra egy tengerbe gyűjti a világbéke-mozgalom vezérlése van — és erre sokkal

Pedagógus nap szakszervezetünkben

A Postavezérgazgatóság és szakszervezetünk meleg hangulatban ünnepelte a VI. pedagógus-napon a posta pedagógusait, technikumaink és zeneiskolánk tanárait, napközi otthonaink és bölcsődénk óvodóit.

Több mint száz pedagógus gyűlt össze a Postás Klubban június hó 1-én. Kubik István, a Postavezérgazgatóság személyügyi és oktatási szakosztályának vezetője köszöntet mondott fáradhatatlan munkájukért, kérve őket, legyen ez a nagybecsülés és elismerés a jövő munkalendületének záloga és ifjúságunk szocialista életének lelkes formálója.

Szakszervezetünk nevében dr. Zsuffa Szabolcs, az elnökség tagja köszöntötte pedagógusainkat. Majd Kubik István kiosztotta a kitüntetések és a jutalmakat.

Elsőnek Fogarasi Lászlónak a Postaforalmi Technikum

igazgatójának és Antók Józsefnek a Távközlési Technikum igazgatóhelyettesének adta át a Művelődésügyi Miniszter által ajándékozott „Oktatásügyi Kiváló Dolgozója” című kitüntetést és a velejáró pénzjutalmat. Majd dr. Gál Sándor, a Postaforalmi Technikum igazgatóhelyettese, Finta György, az Oktatási Központ vezetője, és Fejes Kálmán, a Postaforalmi Technikum technikus tanára vették át a „Posta Kiváló Dolgozója” kitüntetést. Banadics Ferenc, a Távközlési Technikum vezető gondnoka pedig a Művelődésügyi Minisztérium által adományozott „Kiváló Dolgozó” c. kitüntetést kapott. Zemplényi Béla, a Távközlési Technikum technikus tanára és Rác János, a Távközlési Technikum igazgatója írásbeli elismerésben és pénzjutalomban részesültek. Pénzjutalmat kaptak ezenkívül: Gulyás Endréné,

Kelemen Karola, Tonka Jánosné, Zellei Józsefné, Horváth Árpádné, Wigand Ildikó, Kecskeméti Sándorné, Tóth Ferenéné, Gyarmati Árpádné, Székely Ilona, Zalavári Magdolna, Ván Klára, Veszeli Margit, Tóth Ákosné, Székely Béláné, Fehér Zoltánné, Mécsáros Józsefné, Szatmári Mihályné óvodók.

Szakszervezetünk külföldi jutalom-üdvözlésében részesíti az „Oktatásügyi Kiváló Dolgozója” kitüntetést kapott Fogarasi Lászlót és Antók Józsefet; belföldi jutalom-üdvözlést kaptak Weiszaupt Pál, Rác II. János, Mátyás Gáborné tanárok és jutalomtárgyat ajándékozott Sille Mária és Gyimesi Lajosné tanárnőknek.

A Zeneiskola tanárai közül jutalmat kaptak: Komor Lászlóné, Szilágyiné Hornák Érika, Ráczné Czifernovszky Mária és Kutiné Fröhlich Lenke.

Egy francia postás nődolgozó leveléből

Az elmúlt évben több francia szaktárs és szaktársnő járt Magyarországon. Az itt jártak meleg baráti kapcsolatokat létesítettek magyar postás dolgozókkal és leveleznek is egymással. Egy Budapesten járt francia postás szaktársnő leveléből közöljük a következőket:

„Szeretnék ismét Budapestre menni, amilyről csodás emlékeket őriztem meg. A kevés idő ellenére, amelyet az Önök országában töltöttem, igen nagyra értékelték a magyar szaktársak nagyszerű vendégszeretét. A magam részéről sohasem felejttem el azt a fogadtatást, amelyben részesítettek.

Néhány nap múlva kisfiam, vagy kis lányom születik. Ez az esemény nálunk Franciaországban igen sok gondot jár, mert nincs kórházi ágy, nagyon drága a kórházi ellátás, a postás dolgozók fizetése nagyon alacsony, a lakások pedig kicsik.

Az, ami örömet kellene, hogy okozzon, tulajdonképpen egy újabb gond forrása. Nos, ez egyelőre több érv ahhoz, hogy tovább harcoljunk a burzsoázia ellen.

Pillanatnyilag nincs kormány, a burzsoáziának az a törekvése, hogy egy reakciós kormányt juttasson hatalomra. A dolgozók akaratát azonban nem lehet megváltoztatni, minden piszkos alkudozás ellenére sem. Az országban igen sok sztrájk zajlott le az elégtelen munkabérek miatt.

Speldinek, a volt náci tábornoknak az európai haderők parancsnokává való kinevezése ellen, az algériai békeért is harcolunk. Az algériai háború szétrombolja pénzügyeinket, fiatal franciák halálát okozza és gyalázatot hoz hazánkra.

Eppen most járt Budapesten a francia párt küldöttsége és azt hiszem, éppen úgy fogják magyarázni az ottani eseményeket, mint ahogyan én.

Az események alatt igen sokat gondoltam Önökre és mondhatom, hogy a burzsoázia minden nyomása ellenére a francia kommunisták bizalma Önöknél maradt és mindenben támogatjuk Önöket.

Nagyon jól tudjuk ugyanis, hogy az Önöket ismét könnyör-

telenül kizsákmányolni akarók nem lehetnek a szabadság védelmezői. Ok azok, akik emberellenes munkamódszereket honosítottak meg, akik bolondját cselezik kollégáinkat, akik oly csekély béreket fizetnek, hogy a dolgozónak a hónap végén már csak száraz kenyér jut és akiknek uralma alatt olyan egészségtelgy állapotok vannak, hogy 20—22 éves nők szereznek tüdőbajt. Nincs elég lakás, a szállodai szobákért havi 10—12.000 frankot kell fizetni akkor, amikor a fizetésük 27—35.000 frank között mozognak.

Mi ezt mind jól tudjuk, mert nap mint nap harcolunk halálraan nehézségek között azért, hogy tisztességesen tudjunk élni.

Gondolkodás nélküli lényeket akarunk belőlünk csinálni, robotembereket, amerikai módra. Ilyen módon nem lennénk veszélyesek, mi azonban viszszautasítjuk a robotemberek életét és a nehézségek ellenére, hálá a párt segítségének, burzsoáziánk nehéz óráit éli.

Eddig szól a levél. Ugy gondoljuk, ehhez nem kell semmi kommentárt fűzni, hanem elgondolkozni azon, hogy népi demokratikus államunk mi mindent biztosított a magyar dolgozó nők számára, hogy életük könnyebb legyen. (A levelet író szaktársnő nevét nem közöltük, de a levél eredetijét bármikor bárkinek szívesen bemutatjuk szerkesztőségünkben.)

Mit láttunk a Szovjetunióban?

Beszélgetés a Szovjetunióban járt szakszervezeti küldöttség egyik postás tagjával

Április 27-én 10 órakor indult el a Ferihegyi repülőtérrel az az utasszállító gép, amely a 10 tagú szakszervezeti delegációt vitte Moszkvába a május 1-i ünnepségre. A delegáció tagjai az ország különböző részeiből jöttek össze, hogy mint más-más szakma küldöttel képviseljék majd Moszkvában május 1-én a magyar dolgozókat.

Nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy mint a Bp. 72. postahivatal dolgozója el mehettünk Moszkvába. Azt hiszem igen sokan elgondolkodtak már azon, hogy milyen lehet a szovjet főváros és az ott lezajló május 1-i ünnepség.

En is ilyen gondolatokkal, tele izgalmmal és érdeklődéssel indultam útnak, természetesen el sem képzeltem azt, hogy 24 napot tartózkodunk majd Szovjetunióban,

Tízezer kilométeres út!

Felejthetetlen élmény marad részemre az a tízezer kilométeres út, amelyet Budapest — Moszkva — Leningrád — Sztálingrád — Rosztov — Szocsi és Budapest között megtettünk. Leírni mindazt, amit láttunk, tapasztaltunk nehéz lenne egy rövid cikkben. Hiszen magáról Moszkváról, hatalmas palotáiról, lakóházairól, színházairól, egyetemeiről és a gyönyörű Metróról oldalakat lehetne írni.

A városban való utazgatásunk közben nemegyszer kérdeztük meg vezetőinktől, egy-

egy csodálatos, díszes épület mellett elhaladva, hogy milyen épület ez? És amúltunkra az volt a válasz, hogy lakóház.

Szinte érthetetlenül tűnt az a lázas készülődés, amit egyszerű emberek részéről láttunk május 1. előtti napokban, még Moszkva külvárosában is. Ezt követte az a gyönyörű mozgó virágördőnek tűnő óriás felvonuló tömeg, amely a proletariátus legszebb ünnepén eljött üdvözölni a Vörös tér tribünjén helyet foglaló vezetőket és a 33 ország küldötteit.

Ahol mindenki megérti egymást

Itt éreztem igazán, hogy május 1 a nemzetközi proletariátus ünnepe, amikor mindenki másként, franciá, olasz, román, angol és a többi, saját nyelvén beszélt és mégis megértettük egymást. A szakszervezetek székfoglalóiban tartott fogadás még inkább egyégy forrasztotta a delegáció tagjait és ilyen érzésekkel indultunk el 2-án éjszaka a „Béke és barátság” vonaton Leningrádba.

Nehézzen tudom még ma is eldönteni azt, hogy fájóbb érzés volt-e otthagyni az éjszakai fényárban úszó Moszkvát, mint amilyen öröm és szinte tisztelettel teli érzés volt megérkezni Nagy Péter alapította

Leningrádba, ahogy nevezik, és azaz Velencéjébe.

A régi patinás város sok-sok csatornáival, hídjaival őrzi a cárizmus kényurainak, és hőlgyeinek drága értékekkel teli és pompákkal berendezett palotáit közöttük a legnagyobbat

és leggazdagabbat az Eremitázt.

Felejthetetlen emlékek

Leningrád féltő és büszke szeretettel őrzi az 1917-es proletárforradalom minden emléket. Szinte megelevenedett

előttünk Szmolnijban az a kicsi, végtelen egyszerűséggel berendezett szoba, ahol Lenin elvtárs a munkáshatalom győzelme után élt, dolgozott és irányított.

Három napi itt-tartózkodás után útnak indultunk ugyanazon a vonaton a Volga part-

A magyar szakszervezeti küldöttség tagjai Nagy Péter szobra előtt Leningrádban.

ján 30 km. hosszúságban elterülő hős városba. Sztálingrádba, ahol a második világháború alatt egy négyzetméter terület sem maradt ép. Ma modern épületekkel, hatalmas modernekkel felépült gyönyörű várost ismertünk meg. Innen hajóval utaztunk tovább az emberi kéz alkotta Don—Volga csatornán és a Csimljanszki tengeren Rosztovig, ahol ismét vonatra szállva haladtunk a Fekete tenger partja felé Szocsiba.

Mesevilágot idéz elénk ez az üdülő város, amely a tengerparton erővel borított meredek oldalon épült. Elképzelhetetlen szép pálmálgéteivel, üdülőivel várja a Szovjetunió minden részéből a becsületes munkája után pihenni vágyó sok-sok dolgozót.

Utunk alkalmával találkoztunk a postás szakszervezet vezetőivel is. Az igen szoros utiprogram azonban behatódott tapasztalatcsere nem tett lehetővé.

A szakszervezet vezetői megkértek arra, adjuk át a magyar postás dolgozóknak a szovjet postások testvérü üdvözlését. Sok sikert és boldogságot kívánnak a magyar postás dolgozóknak.

Hazahoztuk az üdvözlőlevelet a gyönyörű út felejthetetlen emlékeit és azt a szilárd meggyőződésünket, hogy minden szovjet dolgozó ereje megfeszítésével munkálkodik azon, amit sokszor hallottunk útnak alatt: „soha többé nem akarunk háborút!”

Szelp Mária,
Budapest, 72. posta

